

Rekopisy i listy w sprawach redakcyjnych prosimy adresować: Do Redakcji „Kurjera Litewskiego” w Wilnie. Ogłoszenia, oferty i listy w sprawach prenumeraty prosimy adresować: Do Administracji „Kurjera Litewskiego” w Wilnie.

KURJER LITIEWSKI

WYDAWNICTWA ROK IX.

Wychodzi codziennie rano, oprócz dni poświątecznych.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA prospekt 5-to Jerski № 28.
Adres telegraficzny: Wilno Kurjer. — Skrzynka pocztowa № 96.

Telefon № 129, telefon drukarni № 685.

Administracja otwarta od godz. 10—4 po poł. W niedzielę od 12—1 p. p.
Redaktorzy przyjmują od godz. 2—3 po połud.

WARUNKI PRENUMERATY

	Rocznia	Półrocz.	Kwartal.	Miesięcz.
W WILNIE	8—	4—	2—	—70
PRZESYŁKA POCZTOWA	10—	5—	2,50	—84
ZAGRANICĄ	16—	8—	4—	1,50

Numer pojedynczy 5 kop.

Zmiana adresu 20 kop. — Za odesłaniem do domu 10 kop. miesięcznie.
Listów niefrankowanych lub niedostatecznie opłaconych „Kurjer” nie przyjmuje.
Rękopisów — nie zastrzeżonych do swetu — nie przechowuje.

CENY OGŁOSZEŃ:

Nadesłane za wiersz petirowy w tekście lub jego miejsce 1 rub.
Ogłoszenia na 1-cj stronie za wiersz petirowy lub jego miejsce 60 kop.
Ogłoszenia na 2-cj stronie za wiersz petirowy lub jego miejsce 50 kop.
Reklamy za wiersz petirowy lub jego miejsce 60 kop.
Nekrologi za wiersz petirowy lub jego miejsce na 1 str. 50 k., po tekście 30 k.
Z życia towarzyskiego. Zawiadomienia do 10 wierszy — 5 rub.
Ogłoszenia z wyjątkiem za wiersz petirowy lub jego miejsce 20 kop.
Drobne ogłoszenia za każdy wyraz 4 kop., najniższe 40 kop.
Ogłoszenia w niedzielnych numerach o 25 proc. drożej.
Dolaczenie prospektów do „Kurjera” 7 rub. od tysiąca oprócz opl. poczt.

Przypominamy Sz. Prenumeratorom, że czas odnowić przedpłatę na kwartał IV-ty 1913 r.

KALODONT

Niezbędny KREM i ELIKSIR do ZĘBÓW
Utrzymuje zęby białe, czyste i zdrowe.

KINEMATOGRAF **BRONISŁAWA** TYLKO DZIŚ! Obraz z 6-ciu dużych części według znanego romanu Emila Zola (*Le Gerninal*) w roli głównej p. Henryk Kraus.
Początek 1-go przedst. o g. 5, 3-go o g. 7, 3-go o g. 9 i 4-go o g. 11. Ceny miejsc: Łoże 3 r. 40 k., kupón 1 r. 50 k. Fotel 75 k. 1-e miejsce 65 k., 2-gie miejsce 50 k., 3-4e 40 k. Balkon 30 k. Bil. uczn. 25 k. i dzieci 15 k.

Teatr Familijny **R. Sztremera**, ul. Wielka 74. Telefon 1060.
Dzisiaj chef d'oeuvre sztuki z seryi klasyków cudzoziemskiej literatury. Nadzwyczajny kine-romans w 5 duż. części, wykonany przez najlep. artystów teatru Rejnharda w Berlinie według znakomitego romanu Richarda Fossela *Winowajca*... so. Przegląd ostatnich wypadków, kronika. Nie zwalając na ogromne wydatki ceny miejsc wyjątkowo. W krótkim czasie wystawionym będzie obraz „Kopacz węgl”, według romanu Emila Zola „La genninal” w 6 cz.

Sala koncertowa ogrodu Botanicznego. Dyrekcja I. Szumana. Tel. 364.
Dzisiaj od godziny 11-ej wiecz. do 2-jej w nocy
Wytwórny Teatr Variet. — Znamy duet polski Wojtaszek — 25 MmM programu 25.
Od godz. 2 w nocy do zamknięcia restauracji *Cabaret-taborin*. Humor, kuplety, satyra! Improwizacja! Wesołość penje w ciągu całej nocy. — Conferancier humorysta-improwizator *Michał Walec*.
Restauracja otwarta od godz. 5 w nocy.

KONCERTY Wileńskiej ORKIESTRY SYMFONICZNEJ
w Sali Miejskiej.
W piątek d. 18 października r. b.
KONCERT SYMFONICZNY
(po za abonamentowy).
Dyrekuje *K. Wost*, z udziałem solistów. Ceny popularne (od 22 kop.). Do programu wchodzi 5-ta Symfonia Beethovna.

Dnia 22 października **Koncert Symfoniczny** (pierwszy abonamentowy) z udziałem znanego skrzypka **St. Barcewicza**.
Bilety można nabywać w kasie koncert. symfon. (ul. Wielka mag. nat. „Filharmonia” codziennie od godz. 11—2 i od 5—7 1/2 wiecz., a w dzień koncertu w Sali Miejskiej).
Zapis na abonamenty. 53309

SZWAJCARJA.
Lozanna Polski Hotel Pensjonat LILIANA.
Komfort nowoczesny, kuchnia pierwszorzędna, na żądanie dietetyczna.
CENY UMIARKOWANE. 54368

Kowieńskie Towarzystwo Rolne Wzajemnych Ubezpieczeń
Egzystuje od roku 1902.
Kapitał zapasowy 168914 rb. Suma ubezpieczeń 12180792 rb. Dywidenda za rok 1912—20% od premji.
Ubezpiecza nieruchomości, ruchomości, inwentarza, krescencję, pośredniczy w ubezpieczeniu od grabieżnicy w Towarzystwie Wzajemnem „Ceres”.
Adres dla zgłoszeń: pocztowy Kowno, W. Sadowa 29, telegraficzny — Kowno, Wzajemne. 47203

Ilustrowana Biblioteka Pamiątek.
Opuszczytą prasę i są do nabycia we wszystkich księgarniach:
Frank Józef Dr. PAMIĄTKI. 3 tomy. Cena rb. 4— kop.
Gutry Aleks. WSPOMNIENIA z r. 1846—1849. 1. 1.
Gieysztor Jakób. PAMIĄTKI z lat 1857—1865, 2 tomy. 4. 75.
W DUKU:
Bignon L. POLSKA W 1811—1813 r. Wspomnienia dyplomat. Andrzejowski.

MARJA MATUSZEWICZOWA LEKARZ-DENTYSTA przeprowadziła się na zam. Górzysty № 3, drugi dom od Wileńskiej. 57856
MARJAN BĘBNOWSKI przeprowadził się na Kaziańską 11—2. 58270

Żądać zawsze „Bénédictine”
BÉNÉDICTINE
LA GRANDE LIQUEUR FRANÇAISE

Polonia Palace Hotel

Warszawa, Aleje Jerozolimskie 53

wprost dworca Wileńskiego.

Adres telegraficzny i telefoniczny POLONIA-WARSZAWA.

Hotel luksusowy. Pokoje komfortowe od 12. 57084

TEATR POLSKI W WILNIE.

(Gmach na Pohulance).

Dzisiaj, wtorek 15 października

„DOŻYWCIE”

komedia A. hr. Fredry.

Jutro po raz pierwszy „Szalawila”, krotkowidła Kazimiera Glińskiego.

Bilety są do nabycia: od 12—4 w cukierni Sattralla (dom hotelu Bristol), od 6 wieczorem w kasie teatru.

DOM HANDLOWY
A. STEPKOWSKI, Wilno
pr. 5-to Jerski № 20,
poleca: 53158
Kakao DROSTE & Co.
Absolutnie czyste
Lekko strawne
Bardzo pożywe
Zalecane przez pp. lekarzy!

ARCO AUSTRIA TYROL POŁUDN.

Najlepsze zdrowisko jesiennie, zimowo i wiosennie w Austrii.

PENSJONAT POLSKI „QUISISANA”.

56849
Prospekta, cenniki — na żądanie.

Mieszkanie

z 8 dużych pokoi do wynajęcia od 29 września. 5-to Jerski pr. № 11.
Dowiedzieć się u stróża. 54713

LECZNICA

AKUSZERYJNO-GINEKOLOGICZNA
Dr. Bujalskiego, Kahna, Maczowskiego, A. Rymczy i Wozniakowicza. 54527

WILNO, ul. Czysta, dom własny, telef. 770.

CAMPEADOR

PARFUM ULTRA-PERSISTENT
ED. PINAUD PARIS
53601

Z nad Newy.

Petersburg, 13 (26) paźd.

W pismach tutejszych sprawa Bejlisa zajmuje tyle miejsca, jak gdyby cały Petersburg znajdował się pod jego wrażeniem. Nie podobnego. Zdążyła już znużyć i unika się o niej nawet rozmowy. Co za sens mają całe artykuły, przesyłane telegraficznie do „Rieczy” i „Dnia”, trudno zrozumieć. Dla jednego jest Bejlis bielszym od sniegu, dla drugich czarniejszym od sadzy. Jedni nie dopuszczają myśli o rytualnych zabójstwach, dla innych są one faktem niewątpliwym. Tak jest i tak będzie — bez względu na ilość wierszy o tej sprawie i ich treść.

Ta właśnie obustronna tendencja beznadziejnie zaciemnia rzecz samą.

Kiedys, podczas procesu o otrucie Buturlina, spróbowalem Karabaczewskiemu, który brował interesów wdowy Buturlinowej, nasunąć myśl, że de Lassy może jednak i nie jest winien.

— Tego nie może być — stanowczo oświadczył Karabaczewskij. — W takiej sprawie, gdybyśmy się dzieli niewinnego, prawda choćby raz jeden przemówiłaby wielkim głosem o sobie. Głosu tego nie usłyszałem.

Nie może być, aby i w procesie Bejlisa prawda nie przemówiła. Ale jej głos nas nie dochodzi. Bo sprawozdawcy pochłonięci są całkowicie tem, by wszystko tłumaczyć — jedni na korzyść, drudzy na niekorzyść oskarżonego. Nikt nie umiał zająć stanowiska obiektywnego psychologa, by odczuć, pochwylić i wydatnić z zeznań to, co, być może, stanowi decydujący głos prawdy. Jest jak w złym romansie, gdzie tendencja zupełnie zaciemnia sobą prawdę życia.

O tem, że religia żydowska nie wymaga rytualnych zabójstw, niepodobna wątpić, bo inaczej sprawy

o takie zabójstwa byłyby na porządku dziennym ciągle i wszędzie, gdzie są żydzi.

Temu, że sporadycznie, bardzo rzadko, jako przejaw jakiegoś zamierzonego kultu, zabójstwa takie bywały dokonywane, nikt dokumentalnie zaprzeczyć nie potrafił. Ale przecież i u chrześcijan stwierdzano takie zamierzenia, nawet poganie zabobony, którym w ofierze poświęcono niejedno życie ludzkie. Chrześcijaństwo nigdy nie próbowało przeżyć samej możliwości tego. Wpływa na psychikę chrześcijańskiej postępowanie żydów w sprawie Bejlisa jest rażące. Choćby on cierpiał niewinnie, to nie są to jeszcze takie cierpienia, o które trzeba robić gwałt na świat cały.

W walkach politycznych i narodowych ofiary przekonano, nieraz moralnie najczystsze, skazywane są na stokroć dotkliwsze mgły i kary. I cierpią.

Mając w pamięci przykłady tego, nie rozumiem, jak można przejąć się jakąś szczególną żalnością ku cierpieniu, choćby niezasłużonemu, Bejlisa. I co wreszcie za znaczenie dla nas mieć mogą protesty cywilizowanych ludów Europy, wymożone od nich przez żydów? Przecież na Zachodzie, z wyjątkiem Austrii, niema wcale fanatycznego motochu żydowskiego, jest tylko po większej części ateistyczna plutokracja żydowska — i naturalnie nikt tam nie wierzy, iżby w łonie takich ludzi ródzić się mogła myśl o zabójstwie rytualnem.

I my nie wierzymy w czasach dzisiejszych w takie zabójstwo, co nie znaczy, iżbyśmy nie dopuszczali w ciemnym środowisku żydowskim nawet chorobliwego wyjątku.

Wpływa ze stanowiska logiki tych ludów, które zostały gęsto obsiane żydostwem — w samym fakcie wytoczenia sprawy Bejlisowi nie można upatrywać czegoś, wolającego o pomstę.

I doprawdy, jeżeli tutejsza prasa radykalna wpaja przekonanie, że naród rosyjski tak właśnie reaguje na tę sprawę, kłamie. Na tę sprawę i polacy i rosjanie, jednakowo stylujący się z żydostwem, mają pogląd jednakowy, — który, jak sądzę, dość wiernie wywzyszczyłem powyżej.

Ten pogląd niema nie wspólnego z popularyzowaniem i wpajaniem wiary w zabójstwa rytualne, z chęcią za wszelką cenę dopięć uznania Bejlisa winnym — czem gorąco zajęta jest prasa reakcyjna.

Jeden z filarów tej prasy nawet jeden przysięgę publiczną, że w danym razie rytualne zabójstwo było. Tak mówi mu jego wewnętrzne przekonanie, niezależne od wszelkiej procedury sądowej.

To już przypomina średniowieczne sądy tajne, kiedy oskarżeni ferośnie własnie tylko na mocy osobistego przekonania.

Choć jesteśmy prawie w wigilię otwarcia Dumy, nie czuć tego. Nie tylko nie czuć, ale i trudno domagać się, czem Duma poza drobnostkami i budżetem zajmować się będzie. Informacje pojedyncze są odbiciem tylko pojedynczych chęci i nadziei.

Zamiast afiszowanych „bloków”, które miały skoordynować plan roboty dumskiej wyrażnie i jasno, nawet każde stronnictwo z osobna nie potrafiło jeszcze usunąć rozbieżności wewnętrznej i zorientować się co do taktyki najbliższej.

Stanowisko rządu wobec Dumy jest także niepewne i niejednołite. Stało się jakos tak, że właśnie ministrowie najbliżsi nacjonalistom, Ru-

chlow i Kriwoszejn, ujawniają najwięcej chęci współpracowania z Dumą w zgodzie. Niektórzy inni, a w ich liczbie Kokowcew — nie uznają, iżby znane zajście z Markowem 2-gim zostało zlikwidowane i ich stosunek do Dumy pozostaje naprężony, a przynajmniej dotąd niejasny.

To wszystko nie wróży, iżby praca dumską odrazu wejść mogła w kole normalną.

Póki na porządku dziennym nie ukażą się sprawy narodowościowe, można wierzyć, że październikowy ostentacyjnie będą trzymali się zdaleka od nacjonalistów. Ale kiedy przez usta hr. Bobryńskiego przemówi „Ruś podjaremną”, „ucisk polski” i „interes słowiański” wątpię, czy wobec takiej elokwencji nie padną sobie wzajemnie w objęcia. Ograniczenia w imię „interesu państwowego”, to jest eliksir magiczny, który w jednej chwili z nacjonalistów i październikowców czyni dobrane i czule stado.

Naturalnie, Timoszkina już niema, więc o ograniczeniu osób „pochodzenia żydowskiego” mowy więcej nie będzie. To jest za ryzykowne. Ale że ci, którzy mienią się „pałtrami” rosyjskimi, widzieć i nadal będą interes w ograniczeniu tych, co nie uznają siebie za takich pałtrów, to niewątpliwe.

Bo też to jest naprawdę „interes”. Jeżeli jednak państwowy, to wolno podjąć kwestję: zły czy dobry. Józef Kuczyński.

Z prasy rosyjskiej.

„Riecz” z powodu projektowanego wyłączenia art. 65 ustaw zasadniczych Dumę Państwową, aby wszelkimi siłami i środkami, jakimi rozporządza, stanęła w obronie przed naszym nie tylko na swe prawa, lecz i zasadnicze podstawy odnowionego ustroju.

Sprawa sekretarza „Dziennika Petersburskiego”, p. Grosterna, skazanego na 1 rok twierdzy za wydrutowanie w całości znanej mowy Rodiczewa ze zwrótem o Makłowicz, zdaniem „Rieczy”, powinna stać się wyjątkiem i bodźcem dla „bloku postępowego”, który w odpowiedzi na sprawę Grosterna powinien niezwłocznie przeprowadzić w Dumie projekt ustawy prasowej.

Pietniew dowodzi w temże piśmie, że dla podniesienia potęgi wojennej Rosji potrzeba nie zwiekszania terminu służby, która i bez tego jest w Rosji dłuższa, lecz rozwinięcia duchowej kultury państwa.

„Głos Moskwy”, omawiając projektowane wyłączenie art. 65 ustaw zasadniczych, pisze: „Otrzymuje się wrażenie, że w imięj rozchodzą się drogi Dumy Państwowej i rządu, tem lepiej rządowi”.

„Nowoje Wremia” zamieszcza artykuł Mienszykowa skierowany przeciwko żydom. p. t. „Tragikomiczne plemie”. Mienszykow pisze, że cała historia żydowska, przez nich opisywana, odznacza się z jednej strony tehotństwem, a z drugiej kliniczną chorobą t. zw. „mania grandiosa”.

„Russk. Wiedomosti” zwracają uwagę na najbardziej jaskrawe dwa fakty rosyjskiego życia wewnętrznego: ograniczenie wszelkiego rodzaju zgromadzeń i opracowywany przez Maklakowa projekt ograniczenia prawa pism drukowanych sprawozdań z posiedzeń dumskich. „Russk. Wiedomosti” widzą w tem konsekwencje, gdyż niepodobna pomyśleć sobie ograniczenia zgromadzeń bez zakazu wypowiadania się swobodnie w prasie. Pismo sądzi jednak, że nowy zamach na prawa prasowe, gdyż trzeba byłoby zmienić art. 45 ustawy dumskiej, pozwalający „na ogłaszanie w prasie sprawozdań dumskich”.

„Russk. Słowo” omawia wyniki ankiety rozesełanej przez ministerium spraw wewnętrznych do komisji gubernialnych w sprawie walki z chuliganizmem. Zdaniem „Russk. Słowa”, fakt, że wszystkie komisje nie wymyśliły nic innego, jak tylko zmocnienie represji. Niema mowy o żadnych środkach kulturalnego oddziaływania na ludność przez zakładanie szkół i szerzenie oświaty. Pismo konstatuje, że w Rosji nie podniesiono się jeszcze do rozumienia cudzych wartości kulturalnych, a trwa się na stanowisku dawnego państwa policyjnego”.

W sprawie robotników rolnych. Czytamy korespondencję „Z oszmiańskiego” p. Werbeny w Nr. 213

„Kur. Lit.” o robotnikach rolnych, czytamy i dźwię się...

Notował obraz, przedstawił kwestję — nie powiem, żeby nieprawdopodobnie, owszem podobni robotnicy zdarzają się, jakkolwiek należy zaznaczyć nie wszędzie. Ale nie dotknął wcale przyczyn tego zjawiska.

Robotnik jest zdemoralizowany, zły, leniwy, ma skłonności złodziejskie — pisze p. Werbena. Ale możemy tak sobie od niechcenia, dla rozmaritości przyjrzeć się, jak on żyje.

Mieszka w chacie, czyli w czworaku dworskim, gdzie ojciec, mąż czy brat są parobkami, a reszta chodzi na „podziemie”. Czworak jak to czworak, iżba jak izba. Trochę jest ciasno, bo w izdebce niedużej mieszczą się często — po dwie rodziny, dobrze jeśli jest przegródka. Gotowanie w piecu jednym, bo to ekonomicznie. Podłogi niema, ciasno, trochę nisko, brudno. Sciągnięte czarne, palup czarne, tok zamiast podłogi oczywiście czarne, piec... niegdys był bielony.

Jakże się ubierają? A mają tam coś na święto jakąś koszulę ciemną, kapotę, buty calsze. Codziennie ot jak Bóg daj. Kożuszyna, przez który więcej, buty co przemakają.

Jakże się odżywiają? Odżywniają się dobrze, a mają czasem mleko dla przybielania strawy, a czasem nawet kawałek mięsa staje na stole, choć tam częściej sadłem się okrasza i dobrze lub i postne też dobre — smakuje.

A jak się on bawi? Ano w dzień roboczy niema zabawy, w święto wypieje się nieźle, jeżeli kościół blisko, pójdzie. Potem? Przy zdarzeniu, to się wypije coś. Czemużby nie wypić, wszyscy jednak pomrzymy, a dola zła. Częściej zaś na wypoczynku upłynie dzień, młodzież zbierze się gdzieś w czworakach, lub w lecie na podwórku, lub pójdzie do wsi i nadokazuje się, bo i tyle ich doli.

Mąż pracuje jako parobek, żona jako „podziemieczka”, dzieci... same się hodują. Dziecię to... kara boża, bo zawada. Rośnie dziecię, boza plonka, a któż mu wskaże piękno i dobro, kto o poczuć godności mu powie i na piękno boże w duszy wskaże. Matka nauczy pacierza i nakaże, by zawsze odmawiał. Czyny to, odmawia formułkę modlitewną ustanowioną. Książd cierpliwość i pokorę tylko zaleca, wskazuje Królestwo Niebieskie i męki piekła. Wierzy, ma nadzieję i strach, ale to abstrakcja, to poezja, a tu na poczęcie czasu niema, a tu żółdek opuchły, strawa postną, kartoflami, czczy, a tu zimno dokucza, a tu takie szare życie, taka nie do zadržności przyszłość. Niema promieni piękna wokoło, niema gwiazd złotych w przyszłości.

Takie życie.

I oto pańskiego nie żałują, do roboty trzeba gnać, kradną.

Na nie się nie zda żelazo, gdy je rzda przegryzie, na nie się zda człowiek, gdy jest zdemoralizowany. Lecz żelazo, było niegdys dobre, zdane do zgięć i do wykucia rzeczy bardzo misternych. Człowiek, niegdys był dobrym... Był dobrym, gdy dziecił się.

Zyli ojewie p. Werbeny, lecz nie ogarnęli myśla przyszłości, nie uczynili czegoś dla niej. Owi starsi przekleństwo przywołują na kraj własny, ci młodzi pomyśleli w imię przyszłości, dla dobra swego i dzieci, o oszlachetnienie tych biednych, nieśczęśliwych ludzi, nie wzięli się do tego, gdy był czas, nie uczynili opieki jakiegokolwiek nad dziećmi tych, co przecież życie swoje terają dla dobra panów dziedziców. Nie dali tym lepszych warunków bytu. Nie dali pocucia, że się ich pracę ceni, że oni są ludźmi. A tylko wciąż po-lukują i poganianie, a tylko wciąż walka o plac. Robotnik drojeje, lecz tyle tylko, ile ciż robotnicy potrafią wywalczyć swą walką łepą, bezgłosną.

I tworzy się stan taki, że są zdemoralizowani, bo nie mają rozwiniętego pocucia piękna i dobra; nie ko-chaja pracodawców, bo nie mają za co. I kochać nie będą.

Jeżeli ziemianie mają takich robotników, jakich p. Werbena opisał, niech się po dziennikach nie skarżą, lecz pociechą pokutują za winy ojców i własne, bo widać nie było tam opieki niegdys, niema chyba i dziś. Niech się też nie powołują na Łotwę, tam

parobek dostaje 120 do 150 rb, rocz-
nie i wikt lub ordynarję przyzwoitą.

W. Halban.

Teatr polski.

Jeszcze o „LILJACH”.

A gdy już, zwykłym porządkiem
rzeczy, po zakończeniu uroczystości
inauguracyjnych, rozpoczęła się, na no-
wej scenie, normalna praca nowej dru-
żyny, po większej części, nieznanych
nam jeszcze artystów, zapoznać się z
nimi należy, by zdać sobie sprawę, ja-
kich wrażeń od ich udziału możemy
oczekiwać.

Zarekomendowała się nam w „Li-
ljach” większa część trupy. Wszyscy
wykazali sprawność aktorską oraz po-
czucie ruchu scenicznego i tade... wszy-
scy bez zarzutu wykonali swe role...
wszyscy umieli utrzymać ton, w któ-
rym poeta pisał swą wierszowaną, ale
środek wszystkich sukcesu czołowy zdo-
była „wspólnym bojem” p. Kazimiera
Leśniewska.

„Pani” w dramacie Morstina, to
słownie, które wszystko opominając
winno! Tak chciał poeta! W postaci
tej skoncentrował całą akcję, całą jej
groźbę i całą siłę. Uplastycznienie tej
idei to wielkie zadanie artystyki, bo
wartość scenicznego powodzenia sztuki,
tylko od właściwego zrozumienia
przez artystkę postaci „Pani” jest u-
zależniona.

W tej heroinie dramatu zda się być
prosty, wyraźny liniami nakreślony
rysunek jej psychy, ale poza liniami
istnieje jeszcze kolor, a ten jest ty-
siącbarwny... Szal zwiolowej namięt-
ności łaczy się urokiem dziewczęcego
miłowania, butna hardość żony wite-
zowej z uległością, gołębia tkliwość z
brutalną opryskliwością, słabość nie-
wiedzą z okrucieństwem dzikiego
zwierza, wreszcie zachłanność grzechu
z łęgiem kary.

Całą tę grę barw p. Leśniewska
miała opanować. Nie nie zostało za-
tanie i nie nie zostało przejawione.

Takie zrozumienie intencji autora i
namiętność przekazania tego w żywym
słowie publiczności to główny walor
udziału aktorskiego... to treść gry
scenicznej.

A forma zewnętrzna zależy już od
warunków artysty, od ruchu, od gestu,
pozy, które muszą być nie tylko ilu-
stracją słów, lecz wyrazem piękna i har-
monii.

Te zewnętrzne warunki p. Leśniew-
ska posiada i umieć nimi włada, to
też nie mam najmniejszej wątpliwości,
że tak samo jak w „Liljach” szczerze o-
klaśki publiczność, przy każdym poja-
wieniu się p. Leśniewskiej na scenie
będą dowodem uznania dla jej talentu.

Wyodrębnił się również w „Liljach” p.
Skarżyński, znany nam już z dawniej-
szych u nas występów, który wykazał
postępy dość zapowiadające.

Nie można wreszcie pominąć bardzo
pracowitego, pomysłowego i efektownego
reżysera dramatu oraz słiznych deko-
racji doskonałego dekoratora teatrów
warszawskich p. Kłopotera, jak również
ciekawych, jeżeli się nie myli, z wzor-
ów Wyspiańskiego wykonanych ko-
stiumów.

„DOŻYWCIE”.

komedja A. hr. Fredry.

A jednak Fredro zawsze do publi-
czności przemówić potrafi... Zdawało
by się, że tak inni, niż my dzisiaj lu-
dzie, innych poglądów, innych pojęć,
w odmiennych zgoda niż my dziś wa-
runkach postawieni, powinni być nam
nieco obcy, często niezrozumiani, cza-
sami nawet nieprawnopodobni, a jednak
tak nie jest... Fredro wytwarza dziwną
bezpłodność sceny z widownią, dzi-
wnie wciąga w atmosferę tego stylu,
który w jego utworach zawsze być
musi.

Taki właśnie kontakt ze sceną wy-
tworzył się na niedzielnym przedsta-
wieniu „Dożywcia”. Kontakt wszyst-
kich sfer widowa, bo w celu wypróbo-
wania akustyki nowego teatru byłem i
na balkonie, amfiteatrze i na galerii...
Wszystkie ten sam nastrój, miłego wy-
razu zadowolenia, malującego się na
twarzach ludzi słuchających wesolej
dobrze opowiedzianej anegdoty.

Bo „Dożywcio” choć z stylu ko-
medja jest, w formie klasycznej
utrzymaną, w treści to anegdota opo-
wiedziana w wytwornym dialogu akcja
ożywionym.

W „Dożywcio” był, jest i będzie
zawsze główną postacią Latka... Rola
ta ma swą świętą tradycję, która p.
Orliński godnie utrzymał, nadając temu
harpagowski jedną plastykę i fredro-
ską dosadność.

Bardzo dobrym Twardoszem był
p. Neubelt, miłutki w postaci i wdzia-
czną w grze p. Tomaszewski.

Pan Bryliński w roli Birbankiego
wzmocnił musi i uwydatnił główne ak-
centy.

Ucieszną parę braci Łaginów ode-
grał p. Dąbrowski i Strycharski.
Wystawa była zupełnie stylowa i
gustowna.

C.

Lutnia Wileńska.

Wieczór muzyczny - wokalny.

Dzień niedzielną był dowodem, że
„Lutnia” posiada własną publiczność,
której nie powstrzyma przed przy-
ściem do niej nawet tak silna atrak-
cja, jak nowy teatr w pierwszych
dniach pracy. Na widowsko popu-
lówne („Złote kajdany” Korzeni-
owskiego) przybyło sporo publiczności, a
wieczorem program „muzyczny - wo-
kalny” zgromadził ilość jej zwykłą. Na

produkcje muzyczne złożyły się wy-
łącznie siły miejscowe, jak widzieli-
śmy, tak wykwalifikowane, że nie bez
sukcesu artystycznego mające dźw-
gnąć ciężar całego wieczoru. Tem le-
piej, gdy z pomocą przyszedł p. Artur
Zawadzki ze swymi monologami. Za-
wadził o Wilno w drodze do Mińska i
głównie wystąpił w „Lutni”. Tym,
który go po raz pierwszy słyszeli
sprawił niezwykle miłą niespodziankę,
dla reszty był przypomnieniem bardzo
sympatycznym. Występując w pier-
wszej części wieczoru wybrał utwory
wysokie zabawne, dzięki grze słów,
zawsze zacherpniętych z łaciny, ale
właśnie dlatego padały dociwny na wi-
dowcę bez należytego efektu. Zapo-
mniał p. Zawadzki, że znajomość łaci-
ny jest u nas bardzo mała. Natomiast
dalsze produkcje mniej subtelne w o-
pracowaniu a silniejsze w efektach wy-
woływały luczny śmiech darząc auto-
ra i wykonawcę rzeszistymi oklaskami.

Wieczór rozpoczął produkcję or-
kiestry. Pod wytrawnym kierowni-
ctwem p. Salnickiego rozwinęła się orke-
stra „Lutni” bardzo pomysłnie dając
umiejętnie obok utworów trudniejszych
w opracowaniu i mniej dostępnych dla
publiczności rzeczy łatwe i szybko po-
chwytne. Podział ten sprawia, że pro-
dukcje orkiestrowe słucha z zainte-
resowaniem całą widownią. Obok więc
wesolej „Parady olowianych żołnie-
rzy” Jęssela słyszeliśmy nieco ponure
w melancholij „Smutne pieśni” Czaj-
kowskiego.

Chór dał nam szereg utworów o nu-
cie weselszej, jak „Krakowiak” Gros-
mana, „Wisła”, Nowakowskiego, lub
tręci poważniejszej, jak np. „Na śnie-
gu” Karłowicza.

Z wielkim zadowoleniem powitaliśmy
drugi występ kwartetu kameralnego,
złożonego z pp. Kruszyński, Dąłaga,
Salnickiego i Stankiewicza. Jest to ten
rodzaj muzyki, który najłatwiej kultu-
rować można w domach prywatnych
i dlatego wszelkie próby w tym roz-
dzaju obowiązkiem „Lutni” jest popie-
rać i ułatwiać pracę. Na drugi występ ode-
grano „Rozkoszne przebudzenie” Czaj-
kowskiego. Wykonanie wypadło gład-
ko i harmonijnie.

Fr. H.

Listy do Redakcji.

Szanowny Panie Redaktorze!
Uznaje wszelką krytykę działalności
poszczególnych radnych za rzecz na-
der pożyteczną i potrzebną, ponieważ
tylko krytyka może uzdrowić słoni-
ski społeczeństwo. Jednak ta krytyka
powinna być bezstronna i oparta li-
tylko na prawdziwych faktach. Tym-
czasem wyjaśnienia „Jednego z rad-
nych”, drukowane w niedzielnych nu-
merach „Kurjera Lit.”, grzeszą bła-
żoniem omych cech, co też w imię za-
sad „Audiatu et altera pars” pro-
szę o zamieszczenie w poezymem
swym piśmie wyjaśnień moich.
U nas w Wierzbicy został kuno-
pny przez niego spółnika p. Baran-
skiego. Po zawarciu kupna natych-
miast, oświadczyłem p. K. Niedzi-
kowskemu, że nie dopuszczę do oszpe-
cenia jednego z najwięcej uroczych
zakątków Wilna i że - pomimo
powyższych strat - postaram się
wycofać z zawartej transakcji, co też
uczyniłem. Powyższe słowa moje
możę potwierdzić p. K. Niedziłkowski.

2) W sprawie podatku od puda
drzewa opałowego i węgla wystąpił
przeciwko projektowi, ponieważ
względem jestem opodatkowany opodatk-
owania przedmiotów pierwszej potrzeby.
Zaczynam, że, chcąc jestem
właścicielem tartaku, nie mam
wspólnego ze sprzedawcą drzewa opa-
łowego, to też występowałem nie dla
własnej korzyści, lecz z pobudek czy-
sto społecznych. Co zaś do opodatk-
owania desek, twierdziłem, że nie moż-
na ten zbyt ciężki materiał w porów-
naniu z innymi bardziej cennymi re-
zultami szacować prawie jednakowo.
Pp. radni na wspólnym zebraniu ko-
misji finansowej i urzędów miejskich
zgodzili się ze mną i przysięgli jed-
nostką kolegi, jak i urzędników, pod-
dać puda desek w Mińsku będzie po-
biornie jedną dziesiątą kop. Rada
miejaska obaliła uchwałę komisji i
pudła desek podatek do jednej czwar-
tej kop. To też na zebraniu Rady miej-
skiej występowałem nie przeciwko za-
sadzie, lecz przeciwko poszczególnym
punktom uchwały Rady.

3) W sprawie szkoły handlowej,
gdy na porządek dzienny przyszła
kwestia ograniczenia żydów, to po-
twierdzam, że wystąpiłem przeciwko o-
graniczeniu. Lecz w dalszym wypadku
niektórzy z nich nie powinni brać, że
jestem wrogiem wszelkiego ucisku,
czy to polaków czy żydów. Rada miej-
ska przychyliła się do mojej opinii i
też się wypowiedziała przeciwko ogra-
niczeniu. O zamknięciu zaś szkoły w
razie zastosowania kagańcowego dla
żydów prawa - nigdy nie mówiłem.
Przeciwnie, na tem samem posiedze-
niu zaznaczyłem nawet, że im wię-
cej jest zakładów oświatowych, tem
mniej będzie uprzedzeń, nie bacząc na
to, kto w tych zakładach będzie pobie-
rał nauki.

4) Nie byłem przeciwko mu-
nicipalnym robotom miejskim. Jeżeli za-
znaczyłem, że moje nazwisko na zna-
nem podaniu o pożyczkę 12-miliono-
wą, to jedynie dlatego, że uważałem,
iż nie można nieogłosić bez dokład-
nie opracowanych planów przystępo-
wać do wszystkich robot. Przeto pro-
testowaliśmy nie przeciwko zaciąganiu
pożyczki, lecz przynajmniej ją
chcieliśmy, by pożyczka była zaciaga-
na w miarę posuwania się robot,
gdyż w przeciwnym razie miasto do-
wodziłoby na procentach: pożycz-
ny kapitał byłby bez użytku, a tym
czasem i obywateli trzeba płacić.

Inne zaś zarzuty co do mojej
działalności narodowej, jako nie mające
nie wspólnego z pracą Rady miej-
skiej, pozostawiam bez odpowiedzi.
Raczej Sz. Pan przyjął wyraz
głębokiego szacunku i poważania z ja-
kim dla Szanow. Pana zostaje.

A. Gordon.

Szanowny Panie Redaktorze!
W imię zasad sprawiedliwości i bez-
stronności niżej podpisani uprzejmie
proszą o zamieszczenie w najbliższym
numerze poczytnego Pańskiego dzien-
nika wyrazów protestu z powodu nie-
normalnych stosunków sprzedaży bi-
letów na inauguracyjne przedsta-

wienie w nowym gmachu Teatru Po-
lskiego w Wilnie.

Protest niniejszy skierowany jest:
1) przeciwko prywatnemu przyju-
mowaniu zamówień od stałych mieszka-
ców Wilna przed otwarciem kasy tea-
tralnej, 2) przeciwko sprzedawaniu
tychże po za kasą w chwili, kiedy
według podanych ogłoszeń ta ostatnia
powinna już być funkcjonować, 3)
przeciwko rezerwowaniu miejsc
względnie lepszych dla osób zna-
mych, czy polegowanych.

Spółczesność naszą, stanowiącą
jednołutną całość, w jednakowym też
stopniu ze wszelkich praw na polu
kulturalnym korzystać winno i w po-
dobnych wypadkach jedynie chwila
stawienia się przed okiem kaso-
wem o pierwszeństwo rozstrzygać
może.

Primus tempore - polior iure!
Wilno, d. 11 października. 1913 r.
(Następuje kilkadziesiąt
podpisów).

Z kancelarii teatru polskiego.

Wobec uprzedniego zakomunikowa-
nia nam przez Redakcję „Kurjera
Litewskiego” powyższego protestu -
czujemy się w obowiązku wyjaśnić,
iż z ogólnej liczby 300 miejsc admi-
nistracja teatru zarządzała na sku-
tek otrzymanych listów i depesz jed-
ynie około 80 biletów dla osób z pro-
wizją, głównie i spodziewanych go-
ści. Pozostałe bilety w liczbie blisko
800 sprzedane zostały wszystkim w
zwykłym porządku. Ze rozchwytno-
waniem 2-eh godzin, i że gmach tea-
tralny nie mógł zmieścić połowy na-
wet tych, co chcieli być obecni na je-
go otwarciu - nie nasza to wina.

Z poważaniem

Administracja teatru
polskiego w Wilnie.

Sursus corda.

Takie wrażenie mógł wynieść ka-
dy z nas po uroczystości sobotniej
w nowo wzniesionym przybytku sztuki
dramatycznej. O pięknym gmachu, o
przejmującym dramacie młodego po-
ety, o świetnej grze artystów, o deko-
racjach malowniczych, wreszcie o o-
graniczonej z taką węgą uwerturze
Wagnera o motywach polskich, niech
mówią inni. Ja tylko w tym paru
słowach chciałabym powiedzieć, jak
zabito każde uczucie polskie serce,
słyszac przesłanną mowę pana dyrek-
tora Baranowskiego - mowę, która
odkrywa, w jakim duchu będzie pro-
wadzona ta scena polska na Litwie.
Wówczas gdy inni seny są rozkrze-
wieciami zepsucia, zginiłymi, bru-
dów, w mowie inauguracyjnej p. dy-
rektor przedstawia nam najwznieśli-
sze ideały i do nich dąży. Uszlachet-
niać, podnosić, wzmacniać, pokre-
ślać, leczyć, rozweselać i upiększać
życie nasze tak ciężkie, ale upiększać
tylko prawdą, czystą, pięknoscią,
o co cel, o to zapowiedź podjętej przez
niego trudnej pracy - o gwarancję
dla nas i dzieci naszych i dla tej
młodości, która jest przyszłością na-
szą i którą wszystko dziś psuć tylko
usługę - gwarancję, że tam w tym
gmachu usłyszą co prawdziwe, co
piękne, co czyste. Przeto dziękuję
mu najgoręcej i z sercem pociesze-
niem patrzymy w przyszłość, albo-
wem sursus corda.

M. B. P.

WIADOMOŚCI BIEŻĄCE.

Kalendarzry. Dziś, we wtorek -
św. Jadwigi Wd. Teresy Pp. wędł.
now. st. - św. Symona i Tadeusza
Apost. Jutro - św. Martyniana i Sa-
turjana; wędł. now. st. - św. Narcyza
B. W. Ezebj.

Temperatura. O godz. 1 w nocy
termometr Reauma wskazywał + 7°.

KRONIKA KOSCIELNA.

W diec. wileńskiej z rozporzą-
dzenia J. E. ks. Administratora w skła-
dzie osobistym duchowieństwa zasły
casujące zmiany: ks. Wincenty Ba-
ciewicz, prob. z Hniezna na wł. pr.
zwolniony od obowiązków; na jego
miejsce nazn. ks. Józef Paplański
z Kaszubin; na prob. do Kaszubin
nazn. ks. Feliks Kaczmarek; ks. Adolf
Olszajewski, wik. z Dolhnowa, na
wik. do Jasionówki; ks. Michał Pi-
otrowski, wik. z Żoludka, na wik. do
Dolhnowa; ks. Władysław Tołoczko,
wik. i kap. z Wolkowskiej, na mans.
przy Farze grodzieńskiej; ks. Stanisław
Halpa na wik. do Białegostoku; ks.
Józef Olechno, kap. kość. św. Barto-
łomiej w Wilnie, na mansjonara do Mei-
szagłowy; ks. Józef Gaud, na wł. pr.
zwolniony z obow. kapłana semina-
rium, na kap. do kość. św. Bartłomiej;
ks. Stanisław Zawadzki na kapel. do
seminarium, ks. Józef Fordon na wik.
do kość. św. Jana; ks. Jan Stefa-
nowicz na wik. do Dominikanów.

SPRAWY MIEJSKIE.

Roboty kanalizacyjne - wodo-
ciągowe. Zapewniono nas, że do zimy
rury wodociągowe będą ułożone na
przezierni około 14 wiorst i z po-
czątkiem wiosny wodociąg będą mogły
funkcjonować w tych dzielnicach, gdzie
rury już będą ułożone, o ile, rzecz pro-
sta, właściciele domów na czas zechcą
się połączyć.

Czwarty komplet maszyn na
miejskiej stacji elektrycznej już jest o-
statecznie ustawiony i obecnie wy-
próbowany. W najbliższej przyszłości
zacznie on funkcjonować.

W Radzie miejskiej. Na posiedze-
niu Rady miejskiej 17 (30) października
mają być rozpatrzone sprawy następu-
jące: starania właścicieli domów o
Popławach o uwolnienie ich od podat-
ków miejskich do czasu ostatecznego
urządzenia tej dzielnicy; propozycja
gubernatora o urządzenie zakładu dla
głuchoniemych; zatwierdzenie nowych
prawideł, dotyczących korzystania z
energii elektrycznej; warunków prze-
prowadzenia kanałów na ulicach, znaj-
dujących się na posesjach prywatnych;
przystosowanie domu przy ul. Maljono-
wej do potrzeb stacji analitycznej; u-
regulowanie brzegów Wilgi.

TEATR, MUZYKA I SZTUKA.

Z teatru polskiego. Dziś po raz
drugi arcywesoła komedia Fredry „Do-
żywcio” grana świetnie przez cały

zespół z J. Orlińskim i Neubeltem na
czele. Gorące oklaski, jakimi zasypyo-
wano przy otwartych kurtynach niezmor-
owanego wykonawcy roli Latki J. Or-
lińskiego oraz wszystkich wykonaw-
ców, były najlepszym dowodem sym-
patii, jaką od pierwszego przedstawie-
nia zdobyła sobie nowa drużyna.

Jutro po raz trzeci efektowne „Li-
lje” L. H. Morstina. Pełny poezji i pięk-
na utworu poety, znakomita reżyserja,
prześwietne dekoracje i efekty świet-
ne wykonane dają całość godną ze
wszech miar widzenia.

We środę trzecia premiera. Będzie
nią pełna zdrowego humoru krotko-
chwila Glinkiego „Szaławitka”. W krot-
chwili tej wystąpią artyści, którzy
dotychczas nie mieli sposobności zapre-
zentować się publiczności wileńskiej.
Reżyserje sztukę nader pomysłowo
W. Neubelt. Pracownia malarska przy-
gotowuje nowe dekoracje.

Bilety od godziny 12 do nabycia w
cukierni Sztralla hotel Bristol.

Koncerty orkiestry symfonicz-
nej. W nadchodzący piątek odbędzie
się koncert symfoniczny z udziałem
solistów po cenach ponuranych od 22
kop. Będzie, między innymi, wykona-
na symfonia Beethovena Nr. 5 oraz naj-
ciekniejsze utwory muzyczne. Dyryżuje
K. Wouth. Ceny obniżono w celu umoż-
liwienia wszystkim zapoznania się z
wartościowymi dziełami sztuki.

Dnia 22 b. m. (4 list.) wystąpi z na-
szą orkiestrą słynny skrzypek polski,
Stanisław Barcewicz.

S A D Y.

Proces prasowy. W d. 25 paź-
dziernika (7 listopada) sąd okręgowy
wileński rozstrzygać będzie sprawę
byłego redaktora naszego pisma p. An-
toniego Narbuta, oskarżonego z p. 3
art. 1034 - 4 z powodu zamieszczenia
mowy posła Raczkowskiego.

Z ŻYCIA LITEWSKIEGO.

Podziękowanie i błogosławień-
stwo Ojca Św. otrzymał litewskie To-
warzystwo artystyczne, za przesłane
Mu za pośrednictwem kardynała Ram-
poli, wydane przez Tow. „Album krzy-
żów litewskich” oraz wzorzyste pisy.

Wystawa Czurlanisa. W d. 20 b.
m. (3 listop.) w Tow. Artystycznym li-
teńskim rozpocznie się wystawa dzieł
zmarłego niedawno malarza litewskie-
go Czurlanisa. Zgromadzone na nią
około 200 prac jego.

Wycieczka rolnicza litewska do
Król. Polskiego. Delegat Kółka jasio-
wskiego w pow. kowieńskim Józef Ra-
dzimonas w Nr. 115 „Viltis”, zdaje spr-
awę z tegorocznej wycieczki delegatów
Kółek rolniczych z gub. kowieńskiej do
Król. Polskiego w celu obejrzenia go-
spodarstw wzorowych. Uczestników
było 18 pod przewodnictwem p. Jana
Iwanowicza. W Warszawie spoiłali
się oni z 22 delegatami kółek z Kró-
lestwa i razem już dalszą podróż od-
bywali. Sprawozdanie lubo suche, stwier-
dza wielki pożytek tego rodzaju wy-
cieczek. Delegaci zwiędli też w War-
szawie Muzeum i byli na przedstawie-
niu w teatrze. Wszędzie im ułatwiano
pobyt i zwiedzanie, wszędzie też zna-
dowali wyborne i wyczerpujące infor-
macje.

RÓŻNE.

Sprostowanie. W ogłoszonej w
numerze niedzielnym liście kandyda-
tów, proponowanych przez Komitet
Wyborczy Bezpartyjny na radnych do
przyszłej Rady Miejskiej w Wilnie, o-
puszczono przez nieuwagę jedno na-
zwiśko, a mianowicie: 37) Łukaszewicz
Michał.

Ostrożnie z reklamami. Policmaj-
ster, na podstawie snadź faktów, przy-
pomina podwładnym swym, ażeby
stojąc na służbie publicznej przy wszel-
kich parach i występach publicznych,
przedewszystkiem słownie zwracali
się do publiczności, a nie ważyli się u-
ciekać do pomocy rak.

Akcja ubezpieczeniowa dla robot-
ników. Onegdaj odbyło się zgromadze-
nie wszystkich pełnomocników robo-
tniczych z Wilna. Przybyło ich 30 z ra-
minia pięciu największych kas dla
chorych: metalowców, pierwszej dru-
karnianej, kopertowej, tytoniowej i
chemicznej oraz 14 fabryk i zakładów
z liczby objętych prawem. Śród pełno-
mocników były dwie kobiety. Ogółem
było reprezentowanych 2 tys. robotni-
ków z 4500, podlegających ubezpiecze-
niu. Przewodniczył zgromadzeniu We-
czewicz, pełnomocnik drukarzy.

Po kilku przemówieniach, wyraźnie
charakteryzujących braki spraw asku-
racyjnych pod kątem widzenia intere-
sów robotniczych, ogólnie zgromadze-
nie wypowiedziało się w sposób na-
stępujący:

1) Prawo o ubezpieczeniu robotni-
ków zupełnie nie odpowiada potrzebom
robotników, jako dotyczące zbyt małej
ilości robotników, ubezpiecza nie wszyst-
kich od wypadków utraty zarobku,
koszta ubezpieczenia wkłada na robotni-
ków i pozbawia ich możliwości samo-
dzielnego kierownictwa ubezpieczani-
em.

2) Uznając prawo za niezadowala-
jące zgromadzenie znajduje, przecież,
że daje ono możliwość organizacji szer-
okich mas i wzywa wszystkich pełno-
mocników do wprowadzenia w życie te-
go prawa celem jego wyzyskania.

3) Zgromadzenie znajduje, że po-
trzebne jest prawo o ubezpieczeniu
wszystkich robotników i od wszelkich
wypadków straty zarobku, kosztem
przedsiębiorców i państwa, z zastre-
żeniem zupełnego samorządu robotni-
ków i proponuje soc. - demokratycznej
frakcji Dumy państwowej, ażeby w
najkrótszym czasie wniosła pod o-
brady Dumy odpowiedni projekt.

4) Zgromadzenie znajduje, że tylko
ogólnie miejska Kasa ma możliwość na-
leżycie uregulować sprawę pomocy
medycznej i wsparcia pieniężnego dla
robotników i ich rodzin podczas cho-

roby, a obok tego taka kasa ogólnie
miejaska jest przedewszystkiem po-
wołana do szerokiej i kulturalnej pracy
społecznej. Następnie jeden z mówców
podkreślił już zaszłe wypadki roz-
dzików między właścicielami a robo-
tnikami i nacisku pierwszych na dru-
gich, oraz kielkujące zarodki prądów
nacionalistycznych, czego objawem
miało być żądanie odrobnej kasy chorych
w druk. Zawadzkiego. Zgromadzenie
zaproteowało jednomyślnie przeciw-
ko nadużywaniu swoich wpływów
przez właścicieli, nadto większość ży-
doków uchwałała protest przeciwko
zakusom nacionalistycznym. Z drugą
częścią protestu delegaci chrześcijań-
scy się zsolidaryzowali, uznając, że
pracownicy drukarni Zawadzkiego le-
piej zrozumieć mogą swój interes, niż
zgromadzenie.

Na zakończenie przeczytano ustawę
normalną i obrano specjalną komisję re-
dakcyjną z 6 członków celem ostatecz-
nego opracowania poprawek.

WYPADKI.

Złodzieje międzynarodowi. Po-
mocnik naczelnika wydziału śledczego,
Golowin, dostawił do Wilna świeżo za-
restrowanych w Berdyczowie złodzie-
ży kolejowych, operujących w wago-
nach i II klasy na kolejach Północno-
Zachodnich. Są to: Małman, Mirosznik
i Małant. Wszyscy są ubrani według
ostatniej mody; w ostatnich czasach
dokonali mnóstwa większych kradzieży,
a, między innymi szambelanowi Ka-
welinowi na dworcu kolejowym w Pe-
tersburgu skradli 15,000 rb.

Osoby podstawione. Podczas
obecnie odbywającej się rekrutacji w
urzędzie mitejskim, zauważono kilka o-
sob podstępnych, które usiłowały się
podać za rekrutów, celem odbycia po-
winości wojskowej za kogoś innego.
Osoby te aresztowano i odesłano do
właściwych władz policyjnych dla
sprawdzenia osobistości.

Pogotowie ratunkowe w dniu
onogodającym było czynne w 10, w dniu
wzorowym w 18 wypadkach, z tego
7 wypadków na mieście i 16 opatrunk-
ków na stacji Pogotowia.

Przyjechali do Wilna: hr. Jan Prze-
dziecki, ob. Gustaw Zawadzki, ob. Zo-
fia Zawadzka, ob. Jan Godecki, ob.
Władysław Godecki, ob. Władysław
Roztopkowski.

Hotel d'Italie: ob. Zofia Proszowa,
ob. Edward Kuszelewski, ob. Anna
Rostowska, ob. Eugenia Kry-
szkowska, hr. Stanisław Plater-Zyber-
kiewicz, hr. Elżbieta Plater-Zyberkowa,
rot. Fryderyk von Szilfowicz, ob. Wła-
dysław Bielski, ob. Michał Niem-
ski, ob. Michał Römer, pulk. Aleksan-
der Polański, leś. Mikołaj Wasilew-
ski, inż. Józef Borowski, ob. Pauli-
na Borowska, ob. Ignacy Maciański,
ob. Zofia Tułowska.

Hotel Sokolowski: ob. Władysław
Wilner, ob. Mieczysław Włczy-
sław, ob. Edward Kondracki, ob. Kon-
stanty Wyganowski, ob. Adam Bobiński,
ob. Wacław Szadurski, ob. Michał Mi-
kuliński, ob. Konstanty Bogucki.
(Hotel Bristol): ob. Władysław Za-
borowski, inż. Antoni Czajkury

